

Finantsministeren, hvad skal jeg gjøre, naar man har ophævet Consumtionen i Kjøbenhavn, og jeg for Opinionens Skyld skulde blive nødsaget til at afftaae fra den indførte Indkomstskat. Herpaa skal jeg tillade mig at svare ham, siden Spørgsmaalet er blevet reist af ham. Naar Finantsministeren viger tilbage for Opinionen mod en af ham foreslaaet Betskatning, der skulde dække Affavnet af visse Indtægter, saa er det hans Sag at foreslaae andre Midler og Veie til at bøde paa Udfaldet, thi derfor er han Finantsminister, og kun han kan hensigtsmæssigen tage Initiativet, naar Staten savner de nødvendige Resourcer, enten fordi disse ikke i og for sig ere tilstrækkelige til Tidens Behov, eller de ældre Afgifter, paa Grund af deres Ufuldkommenheder og Uligheder, ikke længere kunne bestaae.

Det har derfor gjort mig ondt, at høre Finantsministeren paa en vis Maade at give Thinget Anvisning paa dets parlamentariske Initiativ, som Betyggelse mod denne Afgifts Udblikken, uden en i Loven fastsat Termin for dens Ophævelse. Den ærede Finantsminister formeente nemlig, at det saa meget mindre kunde skade, at man i saa Henseende ikke fastsatte en Tidsgrændse, som det jo stod ethvert Medlem frit, naar Finantsministeren ikke fremkom med et Lovforslag i saa Henseende, paa Grund af det parlamentariske Initiativ, at gjøre dette. Men det vilde efter min Overbeviisning være en fejl og farefuld Veie at slaae ind paa. Jeg har oftere maattet være enig her i Thinget med dem, som meente, at vi kun vare altfor tilbøielige til at fremkomme med Lovforslag. Den Enkelte blandt os kan paavise Trangen i Folket til en forbedret Lovgivning, udvikle de Grundsetninger, hvorpaa denne skal beroe, og saaledes opmuntre, paaflynde, lægge det Ministeriet paa Hjerte at fremkomme med et Lovforslag i en bestemt Retning. Det er den Maade, hvorpaa Enhver af os kan tage Ini-

tiativet; men Saa blandt os formaae at udarbejde Love i alle deres Enkeltheder, og end Færre kunne bestidde af den Kundskab til Staten og det hele Overblik, som er nødvendigt for at indpasse en Lov i Tingenes bestaaende Orden. Det er derfor rigtigt, naar jeg troer, det var fra Ministerbænken vi ere blevne minde om, at vi ere en lovgivende og ikke en lovskrivende Forsamling, og at vi nedsatte Udvalg, for at give Betænkning over Love og ikke for at udkaaste dem. Men det har derfor ogsaa ikke lidet forundret mig, at Finantsministeren har henpeget paa det parlamentariske Initiativ i Skattesagen, thi, saavist som hiin Betragtning ikke er ugrundet, saavist gjælder den især med Hensyn til Skattelove. At indbringe en Lov om en ny Afgift, som skulde afløse en ældre, vilde være yderst vanskeligt, og at sætte den igjennem uden Finantsministerens Understøttelse umuligt; men naar han vilde gjøre et saadant Forslag til sit, hvorfor skulde han da ikke selv kunne forebringe det?

Den ærede Finantsminister har til Begrundelse af sin Anskuelse endnu paaberaabt sig, at man ikke har Ret i at mene, at Indkomstskatten og hvad den vil indbringe vil gjøre det lettere at ophæve Consumtionen i Kjøbenhavn; thi, sagde han, Indkomstskatten og Consumtionens Ophævelse staae ikke i nogen Forbindelse. Jeg skulde imidlertid mene, at Indkomstskatten staaer i den samme Forbindelse med Consumtionens Ophævelse som med Lotteriets Ophævelse og Forandringen af de øvrige Afgifter, som Finantsministeren foreslaaer enten affskaffe eller modificerede paa Grund af deres U hensigtsmæssighed, og at, naar Indkomstskatten er beregnet paa at indbringe en halv eller en heel Million, saa giver den ham ligesaavel Midler til at hæve en byrdefuld og uretfærdig Betskatning af en Stad eller Deel af Landet, som til at affkaste andre uholdbare Betskatningsmaader.